

PŘEHLED OBSAHU.

Strana

I. Typus *dadāu*.

§	1. Slabé formy tohoto typu, podoba oslabeného vokálu	3
§	2. Byl v typu perfektním potlačován vokál redukováný? Různé theorie . . .	4
§	3. Rozhodnutí nutno hledati ve větě indoevropské	6
§	4. Funkce nejjednodušších nominálních vět indoevr.: thetická, praedikativní; poměr praedikativní a atributivní vyjadřován stejně	7
§	5. Stopy starých poměrů v historických jazycích: prolepsis podmětu . . .	8
§	6. Věty bezkopulové	9
§	7. Staré dvojčlenné věty zachovány v kompositech: bahuvrihiových; věty bahuvrihiové	11
§	8. Typus <i>ἀρχαῖος</i> ; <i>ἀρχε-</i> není původním imperativem, jeho význam jest indikativní; jest to nomen verbale	14
§	9. Hranice mezi verbem finitem a infinitem	14
§	10. Souvislost mezi větami nominálními a verbálními; sloveso jest identické s praedikativním nominem, takováto praedikativní nomina jsou i kompo- siční členy <i>ἀρχε-</i> , <i>φερε-</i>	16
§	11. Poměr takovýchto nomin ke kmenům. Co jsou kmeny?	16
§	12. Význam dějový vyvinuje se mnohdy z konkrétního	17
§	13. Slovesné věty odpovídají nejen větám praedikativním, ale i thetickým . .	18
§	14. Závěr	19
§	15. Typus <i>ἐπὶ ὁδῶν</i>	19
§	16. <i>Galāsu</i>	20
§	17. Praedikativní nomina verbalia a sskr. absolutivum na <i>-am</i>	20
§	18. Přehled komposit	20
§	19. Jak tato komposita splynula v slovo	21
§	20. Účinky přízvuku větného v irštině a anglič.	21
§	21. Podobné účinky měl větný přízvuk i v prajazyku	22
§	22. Zjevy způsobené větným přízvukem jsou identické se stupňováním; ortho- tonese a proklise	23
§	23. Střídání přízvuku na „kmeni“ samém	23
§	24. Potlačení redukováného vokálu nemůže se přičítati na vrub indoevropské enklise	24
§	25. Singulární tvary typu <i>dadāu</i> ; <i>dadāu</i> jest reduplikovaný základní komplex .	25
§	26. Germánské formace	27
§	27. Přehled	28
§	28. Řecké tvary singulární; <i>πέφη</i> ; <i>π-</i> perfektum	28
§	29. Kořen sskr. <i>gā-</i> , ř. <i>βᾶ-</i>	30
§	30. Lat. perfekta	30
§	31. Souvislost perfekt typu sskr. <i>dadāu</i> s nominy jako <i>-dā-</i>	31

II. a) Typus *jajñāu*.

§ 1.	Sskr. a ř. tvary sem náležející	31
§ 2.	Theorie souvisící s naším typem: Schleicher, Benfey	32
§ 3.	J. Schmidt (Vokalismus, KZ. XXIII.) Brugmannův ā-suffix	32
§ 4.	Mahlow (A. E. O.)	33
§ 5.	de Saussure (Mém.)	33
§ 6.	Osthoff (Perfektum)	34
§ 7.	Kretschmer (KZ. XXXI)	35
§ 8.	J. Schmidt (KZ. XXXII)	36
§ 9.	Kritik	36
§ 10.	Bechtel	37
§ 11.	Michels, Fortunatov, Meyer	37
§ 12.	v. Bradke	38
§ 13.	Hirt	38
§ 14.	Brugmann (Grdr., GrGr.; K. vgl. Gr.)	39
§ 15.	Reichelt (BB. XXVII., KZ. XXXIX)	39
§ 16.	Meillet	40
§ 17.	Rozčlenění problému	41
§ 18.	Poměr „base“ a „kořene“	41
§ 19.	Přímým důkazem, že udāttové kořeny tvořily perfekta před redukcí, jsou slabé formy perfektní	42
§ 20.	Důkazem prajazykové existence typu <i>jajñāu</i> jest souvislost s nominy jako - <i>prā-</i> , <i>jīyā-</i>	42
§ 21.	Poměr perfekt tohoto typu k aoristům	44
§ 22.	Germánské tvary, o-ový stupeň těchto formací perfektních	44
§ 23.	Další vývoj těchto perfekt jest paralelní s vývojem perfekt typu <i>dadāu</i>	45
§ 24.	Irské perfektum - <i>gén</i>	46
§ 25.	Latinská perfekta jako <i>plēvi</i> , <i>gnōvi</i> jsou částečným metaplasmem starých perfekt typu <i>jajñāu</i>	46

II. b) Poměr typu *jajñāu* a *jajāna*.

§ 1.	Existence typu <i>jajāna</i>	49
§ 2.	Rozdělení obou typů	49
§ 3.	Redukce komplexů dvojslabičných	50
§ 4.	Ř. <i>ṛo</i> , lat. kelt. <i>ar</i>	50
§ 5.	<i>lā</i> , <i>ṛā</i> , lat. kelt. <i>lā</i> , <i>rā</i>	50
§ 6.	Ř. <i>am</i> , <i>av</i> , lat. kelt. <i>am</i> , <i>an</i>	50
§ 7.	Ř. <i>mā</i> , <i>vā</i> , kelt. <i>nā</i>	50
§ 8.	Které z uvedených skupin jsou hláskovými redukcemi. Funkce neredukovaných tvarů na místě redukovaných	51
§ 9.	Přehled střídnic	53
§ 10.	Druhá redukce	54
§ 11.	Schema ustupnění	54
§ 12.	Parallelismus „kořenů“ udāttových a anudāttových	55
§ 13.	Sr. sskr. <i>jagāra</i> : ř. <i>βεβρω-</i>	55
§ 14.	Sskr. <i>mamñāu-</i> , lat. <i>memini</i> a obdobné poměry	55
§ 15.—16.	Která slovesa náležela k typu <i>jajñāu</i> , a které k typu <i>jajāna</i>	56

§ 17.—21. Slabé formy obou typů.

§ 17.	Formy vykazující redukci a)	56
§ 18.	Formy vykazující redukci b), sskr. <i>i</i> , ř. <i>α</i> co thema perfektní, theorie Pavla v. Bradke	57
§ 19.	Druhá os. singulár, ř. <i>*-αθα</i> změněna v <i>αc</i> . Obdobný proces sledujeme i v irštině, také v irštině jsou stopy evropského thematicu perfektního - <i>a-</i>	57
§ 20.	Někdy sskr. - <i>i</i> redukcí <i>i</i> -ové dvojhlasý	59
§ 21.	Závěr	61

III. O přízvukových poměrech.

§ 1.	Rozdíl typů <i>jajñāu</i> <i>jajāna</i> jest přízvukový	61
§ 2.	Rozdíl přízvukový v systému slovesném	61

§ 3.	V aoristě nebyl původně přízvuk pevný	62
§ 4.	Jak se vyvinulo paradigma s pevným přízvukem; o silných aoristech thematických	63
§ 5.	O paradigmatické <i>ádām: ʔdōmēr</i>	63
§ 6.	Stejné rozdíly přízvukové jsou i u nomina	64
§ 7.	Rozdělení střídání přízvukového	64
§ 8.	Souvislost našich typů perfektních s kořennými nominy	64
§ 9.	Tabella poměrů přízvukových u nomina a verba	65 a 66
§ 10.	Podobný parallelismus i u flexe thematické	65
§ 11.	Střídání přízvukové na kmeni samém jest základem rozdílu mezi pádem přímým a šikmým	65
§ 12.	Flexe <i>dās: dās</i> ; analyza kořenů <i>dāx</i> , <i>sthāx(u)</i> -	67
§ 13.	Souvislost paradigmatu <i>dās</i> s jinými deklinacemi	68
§ 14.	O kořenech <i>*plāx</i> -, <i>*ynāx</i> -	69
§ 15.	Závěr	69